

Зікранець Анна. Переклад іспанською поезії Сергія Жадана
[Zikranets A. Translation of Serhiy Zhadan's Poetry into Spanish]

«A unos se les dan mejor las consonantes y a otros – vocales...»
(Serhiy Zhadan)

A unos se les dan mejor las consonantes y a otros – vocales.
Era imposible no fijarse en ella: se reía en sueños.
Pensé: aunque la piel sea mía, para ella roerla es tan fácil.
Querría saber su nombre si alguna vez se despierta.

Estaría bien saber de dónde vino y adónde volvió por la noche,
quién vive detrás de la puerta en la que entran sus llaves,
por qué no se acuerda de nada y cómo lo sabe todo.
Cualquier policía habría ascendido si la hubiera inspeccionado.

Si hubiera registrado cada una de las heridas que recibió,
su libro tendría tanto éxito como la Torá o el Corán,
se sentirían culpables los hombres al leer este extraño libro,
y lo quemarían antes de ir a la guerra en las plazas de la capital.

Los hombres no necesitan saber de los resultados, necesitan razones.
Cuando por fin se les da todo, lo llenan de nada.
Cuando hablan de lo común, se refieren a lo suyo.
Para no perder lo que tienes, es mejor no hablarles de los planes.

Pero se despertaba y todo empezaba en ese mismo instante.
Aguantó bien las confesiones, los interrogatorios y el juicio.
A las cruces en los escudos prefería las armas en sus manos.
Cuando dijo la palabra amor, pude ver sangre en sus colmillos.

Velad por ella, ángeles, tomadla bajo vuestras alas.
Decidle que mantenga la calma cuando entre en otra cima,
y que me devuelva mis manuscritos, mi plata y mi gasolina,
y por cierto, preguntadle si se acuerda de mí.

Текст оригіналу / Original text:

«Декому краще вдаються приголосні, декому голосні...»

(Сергій Жадан)

Декому краще вдаються приголосні, декому голосні.

На неї не можна було не звернути увагу – вона сміялася уві сні.

Я подумав: вона так легко вгризається в шкіру, не знаючи, що ця шкіра моя.

Якщо вона коли-небудь прокинеться – добре було б дізнатись її ім'я.

Добре було б знати, звідки вона прийшла й куди поверталась вночі,

хто живе за тими дверима, до яких підходять її ключі,

чому вона нічого не може згадати й звідки в неї всі ці знання.

Якби наряд перевірів її кишені – хтось би точно отримав нове звання.

Якби вона почала писати спогади про кожну з отриманих ран,

її книга мала б такий самий успіх, як тора або коран,

чоловіки читали б цю дивну книгу, відчуваючи власну вину,

і палили б її на площах столиці, перш ніж почати війну.

Чоловікам не варто знати про наслідки, їм достатньо причин.

Коли їм, зрештою, дається все, вони наповнюють його нічим.

Коли вони говорять про спільне, вони мають на увазі своє.

З ними краще не говорити про те, що буде, щоби не втратити те, що є.

Але вона прокидалась і все починалося саме тоді.

Вона добре трималась на сповідях, на допитах і на суді.

Вона говорила, що краще зброя в руках, аніж хрести на гербах.

Коли вона вимовляла слово любов, я бачив кров на її зубах.

Стережіть її, янголи, беріть під крило легке.

Скажіть їй хай зберігає спокій, коли входить в чергове піке,

хай поверне мої рукописи, моє срібло й моє пальне,

до речі, спитайте її при нагоді, чи вона взагалі пам'ятає мене.